

Dato: 8. november 2006

J.nr.:

Sagsbeh.:

Notat

Notat om statsministerens samråd vedrørende TDC. Besvarelse af samrådsspørgsmål J, K, L og M i Skat- teudvalget den 8. november 2006.

Statsministeren anførte følgende:

- Samrådsspørgsmålene udsprang af, at Skattefradragskommissionen i juni måned afgav sin beretning om forløbet i den såkaldte TDC-sag.
- Regeringen besluttede i november 2003 at nedsætte kommissionen, efter at det stod klart, at de oplysninger, der tidligere var afgivet til Folketinget i forbindelse med besvarelsen af folketingsspørgsmål, ikke var i overensstemmelse med de faktiske forhold.
- I november 2003 blev statsministeren af Skatteministeriet orienteret om, at Told- og Skattestyrelsen i hvert fald i oktober 2000 var bekendt med TDCs konkrete overvejelser om forøgelse af afskrivningsgrundlaget ved indtræden under sambeskatning. Det var tidligere oplyst, at myndighederne først havde kendskab hertil i maj 2002.
- Regeringen lagde derfor med nedsættelsen af kommissionen vægt på at tilvejebringe en fyldestgørende redegørelse for det samlede begivenhedsforløb i sagen. Det var for regeringen afgørende, at der ikke var begrundet tvivl om det centrale hændelsesforløb, og hvilke konsekvenser der skulle drages på baggrund heraf.
- Beretningen forelå nu og gennemgik systematisk og grundigt et langt forløb, som havde haft mange involverede.

* * * * *

- Skatteudvalget havde på baggrund af kommissionens beretning stillet tre samrådsspørgsmål, der var koncentreret om regeringens ansvar i sagen.
- Statsministeren fandt det nødvendigt at erindre om, at der i Folketingets Forretningsorden var fastsat særlige regler om, hvordan opfølgning på en beretning fra en undersøgelseskommission skulle foregå for så vidt angik spørgsmål om, hvorvidt der var grundlag for at gøre ansvar gældende over for ministre.
- Det fremgik af reglerne i forretningsordenens kapitel 18, at sådanne spørgsmål behandledes af Udvalget for Forretningsordenen, som havde iværksat en nærmere proces med henblik på opfølgning på beretningen.
- Statsministeren betonedede dette fordi udvalgets spørgsmål i hvert fald i et vist omfang synes at dreje sig om, hvorvidt der måtte være grundlag for at gøre ansvar gældende i forhold til bl.a. den tidligere skatteminister. Vurderingen af disse spørgsmål var imidlertid efter Folketingets Forretningsorden henlagt til forretningsordensudvalget.
- Derfor ville det ikke være korrekt af statsministeren i den foreliggende sammenhæng at komme nærmere ind på sådanne spørgsmål. Det var ganske enkelt et spørgsmål om respekt for den formelle fremgangsmåde, som Folketingets egne regler anviste.
- Inden for denne overordnede ramme kunne statsministeren besvare udvalgets spørgsmål.

[Samrådsspørgsmål J og K]

- Med hensyn til de enkelte spørgsmål ville statsministeren besvare spørgsmål J og K samlet.
- Den daværende regering havde inden folketingsvalget i november 2001 fremsat et lovforslag – L 61 – der blandt andet indeholdt forslag til ændring af selskabsskattelovens § 31, stk. 6. Ændringen gik ud på at justere reglerne for værdiansættelse af aktiver i forbindelse med indtræden i sambeskatning for at hindre ”gratis” forøgelse af afskrivningsgrundlaget.

- Som bekendt indgik blandt andet denne del af L 61 ikke i det lovforslag – L 99 – som VK-regeringen fremsatte i februar 2002.
- Den endelige beslutning om at lade blandt andet den ovennævnte bestemmelse udgå, blev truffet af departementschefen i Skatteministeriet.
- Undersøgelseskommissionen fandt ikke grundlag for at kritisere denne beslutning og henviste blandt andet til, at det over for departementschefen var oplyst, at lovforslaget ikke indeholdt hastende elementer (beretningen, side 257). Det var således ikke departementschefens vurdering, at lovforslaget lukkede et hul i lovgivningen.
- Kommissionen anførte side 261 i beretningen:
- *”... at der i de dele af centraladministrationen, som særligt beskæftigede sig med rækkevidden af den nyligt indførte skat-testop, ikke var tvivl om, at skattestoppet ikke var til hinder for lukning af huller i skattelovgivningen.”*
- Det anførtes endvidere på side 334:
- *”... at der ikke er grundlag for at antage, at spørgsmålet om, hvorvidt den nye borgerlige regerings skattestop var til hinder for lukning af huller i skattelovgivningen, var af betydning for beslutningen om, at forslaget til ændring af selskabsskattelovens § 31, stk. 6, ikke skulle indgå i lovforslag L 99, idet Peter Loft ikke opfattede dette forslag som en lukning af et sådant hul, og idet kommissionen har lagt til grund, at Peter Loft og Ivar Nordland ikke drøftede spørgsmålet om lukning af skattehuller i den forbindelse.”*
- Oversat til daglig tale betød dette for det første, at Skatteministeriets departementschef ikke vidste, at L 99 holdt et skattehul åbent. Det indgik slet ikke i hans overvejelser. For det andet stod det klart, at skattestoppet ikke ville have været til hinder for at lukke et hul – hvis altså man havde været klar over, at der var et hul at lukke.
- På baggrund af sin omfattende undersøgelse af det faktiske begivenhedsforløb konstaterede kommissionen videre, at der ikke var grundlag for at antage, at skatteministeren ved sin tiltræden som skatteminister blev orienteret om, at lovforslag L 61, der bortfaldt med folketingsvalget, indeholdt et forslag til

en ændring af selskabsskatteloven, der skulle lappe et hul i skattelovgivningen (beretningen, side 334).

- Statsministeren kunne derfor ikke genkende den udlægning af hændelsesforløbet, som blev gengivet i samrådsspørgsmålene, men måtte blot henvise til beretningens grundige redegørelse.

[Samrådsspørgsmål L]

- Med samrådsspørgsmål L ønskede udvalget statsministerens stillingtagen til, om regeringen måtte påtage sig et direkte ansvar i sagen, der havde været genstand for kommissionens undersøgelse.
- Statsministeren hæftede sig ved, at undersøgelseskommissionen konkluderede, at der ikke var grundlag for at antage, at skatteministeren ved sin tiltræden i 2001 var orienteret om, at den tidligere regerings lovforslag L 61 indeholdt et forslag, der skulle lappe et hul i skattelovgivningen.
- Ministeren var heller ikke bekendt med dette forhold ved fremsættelsen af L 99 – og der var ingen grund til at antage, at andre medlemmer af regeringen skulle have haft en sådan viden på daværende tidspunkt.
- For statsministerens eget vedkommende hørte han først om problemstillingen i august måned 2003, hvilket klart fremgik af redegørelsen.

[Samrådsspørgsmål M]

- Endelig havde udvalget med samrådsspørgsmål M spurgt, om statsministeren ville give et bud på det samlede provenutab som følge af sagen.
- Der måtte statsministeren – som også skatteministeren havde gjort det – henvise til det, der fremgik af kapitel 17 i Skattefradragssagskommissionens beretning.
- Regeringen havde ikke bedre mulighed end kommissionen for at foretage den beregning og ville derfor afstå fra at komme med et alternativt skøn. I øvrigt ville statsministeren henvise til skatteministerens besvarelser af tidligere spørgsmål herom i Skatteudvalget, som var omtalt i samrådsspørgsmål M.